

Sygn. akt V KK 123/15

## POSTANOWIENIE

Dnia 10 września 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Sobczak

na posiedzeniu bez udziału stron (art. 535 § 3 k.p.k.)

po rozpoznaniu w dniu 10 września 2015 r.

sprawy **A. B.**

skazanego z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k.

z powodu kasacji, wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Zielonej Górze

z dnia 13 stycznia 2015 r., sygn. akt VII Ka 931/14

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Zielonej Górze

z dnia 29 lipca 2014 r., sygn. akt VII K 123/14

### **p o s t a n o w i ł**

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,**
- 2. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. J. S.– Kancelaria Adwokacka w Z. - kwotę 442,80 zł (czterysta czterdzieści dwa złote osiemdziesiąt groszy), w tym 23 % podatku VAT, tytułem wynagrodzenia za sporządzenie kasacji z urzędu,**
- 3. zwolnić skazanego z kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.**

### **UZASADNIENIE**

**A. B.** wyrokiem Sądu Rejonowego w Zielonej Górze z dnia 29 lipca 2014 r., sygn. akt VII K 123/14, został skazany za czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k., na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności, na której poczet zaliczono ww. okres tymczasowego aresztowania w sprawie. Orzeczeniem tym rozstrzygnięto

jednocześnie w przedmiocie kosztów sądowych oraz kosztów udzielonej skazanemu pomocy prawnej.

Na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę A.B. od wyroku Sądu Rejonowego, Sąd Okręgowy w Zielonej Górze wyrokiem z dnia 13 stycznia 2015 r., sygn. akt VII Ka 931/14, utrzymał to orzeczenie w mocy uznając apelację za oczywiście bezzasadną.

Od wyroku Sądu odwoławczego kasację wywiodła obrońca skazanego zarzucając obrazę przepisów prawa procesowego, tj. art. 5 § 2 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. i rat. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 2 § 2 k.p.k., polegające na przyjęciu przez Sąd II instancji, że Sąd I instancji prawidłowo wywiązał się ze swoich obowiązków w toku procesu, ujawniając na rozprawie wszystkie niezbędne dowody z uwzględnieniem konieczności ustalenia prawdy materialnej, oceniając przy tym zgromadzony materiał dowodowy jako prawidłowy, a wynik przeprowadzonego postępowania uznany za zgodny z zasadami logiki, wiedzy i doświadczenia życiowego, a zarzuty i uchybienia podniesione w apelacji uznać za nietrafne.

Skarżąca w konkluzji wniosła o uniewinnienie skazanego alternatywnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie do ponownego rozpoznania sprawy Sądowi II instancji lub Sądowi I instancji. Nadto wniosła o zasądzenie na jej rzecz kosztów nieopłaconej pomocy prawnej.

Prokurator w sporządzonej odpowiedzi na kasację wniósł o oddalenie jej jako oczywiście bezzasadnej.

#### **Sąd Najwyższy zważył, co następuje:**

Kasacja obrońcy skazanego jest bezzasadna w stopniu oczywistym, dlatego podlegała oddaleniu w oparciu o przepis z art. 535 § 3 k.p.k.

Już na wstępie niniejszych rozważań zauważyć należy, że podnoszone w skardze zarzuty, nie posiadają waloru kasacyjnego. Odnoszą się one bowiem do reguł rządzących postępowaniem pierwszoinstancyjnym, których naruszenia w żadnym razie dopuścić się nie mógł Sąd odwoławczy. Sąd Okręgowy utrzymał w mocy orzeczenie Sądu Rejonowego uznając apelację za oczywiście bezzasadną. Tak więc, Sąd ten nie przeprowadzał własnego postępowania dowodowego i nie czynił własnych ustaleń faktycznych. Poparł w tym zakresie ustalenia Sądu I instancji i w sposób przekonujący uzasadnił swoje stanowisko. W tej sytuacji

procesowej, w toku kontroli kasacyjnej poddaje się weryfikacji orzeczenie Sądu odwoławczego. Tego rozróżnienia najwyraźniej nie dostrzega obrońca. Formułuje w kasacji nieuprawnione na tym etapie postępowania zarzuty, zaś we wniosku końcowym wyjawia, że nie jest zdecydowana czego oczekuje od Sądu Najwyższego w postępowaniu kasacyjnym. Pomijając już wniosek o uniewinnienie, wnosi o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie do ponownego rozpoznania sprawy Sądowi II instancji lub Sądowi I instancji.

Dostrzec należy, że sformułowane przez skarżącą zarzuty, godzą w rozstrzygnięcie Sądu *meriti*, zdradzając cel wniesionej kasacji, sprowadzający się w rzeczy samej do wywołania przed Sądem Najwyższym ponownej kontroli wyroku Sądu Rejonowego. W ten sposób miałyby nastąpić niejako „trzecioinstancyjna” kontrola w zakresie przeprowadzonej oceny dowodów i wysnutych ustaleń, które legły u podstaw skazania A. B. za czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k. Tego typu praktyki nie tylko w sposób niedopuszczalny pomijają wynikające z art. 523 § 1 k.p.k. podstawy wniesienia tego nadzwyczajnego środka zaskarżenia, ponadto były już wielokrotnie omawiane i negowane w orzecznictwie Sądu Najwyższego.

Odnosząc się do tak sformalizowanych zarzutów wskazać jedynie wypada, że Sąd Okręgowy w toku kontroli instancyjnej dowiódł, iż orzeczenie Sądu I instancji jest wolne od wad faktycznych i prawnych. Postępowanie w sprawie zostało przeprowadzone w sposób prawidłowy, w jego toku rozważono wszystkie okoliczności ujawnione w toku rozprawy, poczyniono właściwe ustalenia faktyczne, z których wyciągnięto słuszne wnioski, w sposób logiczny i rzeczowy uargumentowane. Przedstawiony przez Sąd Rejonowy sposób dochodzenia do prawdy materialnej był prawidłowy i z tego powodu podlegał ochronie art. 7 k.p.k.

Z uzasadnienia Sądu odwoławczego bezspornie wynika, że przedmiotem kontroli objęto także płaszczyznę ustaleń faktycznych, przez co w konsekwencji i właściwość przeprowadzonej oceny poszczególnych dowodów, w tym także - uznanych za wartościowy dowód – zeznań R. Ź., jak również zeznań świadka M. K. (str. 8 i n. uzasadnienia SO). W toku czynności kontrolnych nie dopatrzono się nieprawidłowości z tym związanych i podzielono, że wyciągnięte wnioski o

sprawstwie A. B. zarzucanego mu czynu nie budzą najmniejszych zastrzeżeń i wątpliwości.

Sąd Okręgowy prawidłowo także uznał, iż w przedmiotowej sprawie brak było jakichkolwiek wątpliwości, które należałoby rozstrzygać poprzez art. 5 § 2 k.p.k. (str.10 tegoż uzasadnienia).

Nie zmienia tej oceny podnoszony przez obrońcę braku dowodu z nagrań monitoringu. Niedoskonałości postępowania przygotowawczego, w tym konkretnym wypadku, nie stanowią doniosłego dla kwestii odpowiedzialności skazanego kalibru. Sprawstwo skazanego zostało ponad wszelką wątpliwość dowiedzione innymi zgromadzonymi i prawidłowo ocenionymi dowodami w sprawie.

Na zakończenie wskazać należy, iż dokonana przez Sąd odwoławczy kontrola orzeczenia Sądu Rejonowego była wszechstronna i spełniająca kryteria rzetelnej. Zauważono i rozpoznano wszystkie zarzuty zgłoszone w apelacji, przedstawiając na kartach pisemnych motywów wyroku przekonującą i wystarczającą argumentację. Zarzuty kasacyjne będące w istocie polemiką z ustaleniami faktycznymi nie były w stanie skutecznie tej oceny podważyć.

Złożony przez obrońcę wniosek o zasądzenie kosztów udzielonej pomocy prawnej zasługuje na uwzględnienie. Znajduje on przede wszystkim podstawę prawną w art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. – Prawo o advokaturze (tekst jedn.: Dz. U. z 2009 Nr 146, poz. 1188), zaś wysokość zasądzonej kwoty wynika z § 14 ust. 3 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jedn.: Dz. U. z 2013 r. Nr 461).

Wobec powyższego, Sąd Najwyższy nie dopatrył się naruszenia przepisów zarzuconych w skardze skutkiem czego należało **oddalić kasację** obrońcy skazanego, **uznając ją za oczywiście bezzasadną**.